

آزادی حیوانات تحت اشغال؟

درباره‌ی کاستی‌های کتاب پنی جانسون در مورد
حیوانات در فلسطین

تجدید اقتصاد سیاسی

دانیل هسن (اتحاد مارکسیسم و آزادی حیوانات)

ترجمه‌ی کانال تلگرامی «ما حیوانات»

COMPANIONS IN CONFLICT

Animals in Occupied Palestine

PENNY JOHNSON

"Insightful, surprising, and moving. The cost of occupation has rarely never before been told in these terms." — Kamila Shamsie, author of *Home Fire*

ANIMAL LIBERATION UNDER OCCUPATION?

A CRITICAL REVIEW
OF THE BOOK
»COMPANIONS
IN CONFLICT«

با شروع جنگ اخیر غزه در اکتبر ۲۰۲۳، که طی آن تعداد بیشتری از فلسطینی‌ها نسبت به هر حمله‌ی قبلی به قتل رسیده‌اند، و خشونت فزاینده‌ی شهرک‌نشینان و اشغالگران در کرانه‌ی باختری، نجات مستقیم حیوانات در فلسطین، مانند اقدامات انجام شده توسط سازمان‌های **نجات حیوانات سولالا** و **تیم نجات حیوانات فلسطین** بلّدی، وظایفی فوری‌تر شده‌اند. باین‌حال، بسیاری از کنشگران جنبش حقوق و آزادی حیوانات در همبستگی با مردم فلسطین احتمالاً این پرسش را مطرح کرده‌اند که چگونه می‌توان در جامعه‌ای که جمعیت آن در معرض جنگ‌های بی‌شمار و یک رژیم اشغالگر بی‌رحم است، از حیوانات دفاع کرد. «آیا انسان‌های در معرض درگیری - و فلسطینی‌هایی که تحت اشغال نظامی زندگی می‌کنند - می‌توانند به زندگی و رفاه سایر حیوانات اهمیت دهند؟» این‌گونه است که پنی جانسون، که از سال ۱۹۸۲ در رام‌الله در کرانه‌ی باختری زندگی می‌کند، این پرسش را در کتاب خود «**همراهان در نبرد**» که در سال ۲۰۱۹ منتشر شد، مطرح می‌کند.

انسان‌ها و حیوانات تحت اشغال اسرائیل

در بیش از ۲۰۰ صفحه، نویسنده، که همچنین یکی از بنیانگذاران و کارمندان مؤسسه‌ی مطالعات زنان در دانشگاه بیرزیت است، تلاش می‌کند تا زندگی «حیوانات در فلسطین اشغالی» را به تصویر بکشد. با این کار، او امیدوار است که نه‌تنها توصیه‌هایی برای مقابله با مشکلات ذکر شده در بالا بیابد، بلکه با تحلیل مناسبات کنونی و تاریخی میان انسان و حیوان در جامعه چشم‌اندازی دیگر در مورد وضعیت اسفبار جمعیت فلسطین تحت اشغال مداوم اسرائیل ارائه دهد.

متن اصلی «همراهان در نبرد» بر اساس گونه‌های حیوانی مجزا سازمان‌دهی شده است. این کتاب به الاغ‌ها، شترها، بزها، گوسفندان، گاوها و همچنین کفتارها، گرازهای وحشی، شغال‌ها، غزال‌ها، بزهای کوهی و گرگ‌ها می‌پردازد. هر یک از هشت فصل به یک، دو یا سه مورد از این پستانداران بومی فلسطین (به‌استثنای گاوها) اختصاص دارد.

هر بخش مجموعه‌ای از داستان‌های مربوط به گونه‌های تحت پوشش است. جانسون گزارش‌هایی از همراهی‌های گسترده‌اش، و همچنین روایت‌هایی از فلسطینیان مسن‌تر و جوان‌تر، گزیده‌هایی از شواهد ادبی، ارجاعاتی از مقالات روزنامه‌ها و مقالات علمی جمع‌آوری کرده است. مضامین موضوعات بسیار متفاوت است. آن‌ها انواع موضوعات را پوشش می‌دهند، از ماجراهای تک‌تک حیوانات گرفته تا تغییرات در وضعیت عمومی آن‌ها در سرزمین‌های اشغالی.

از داستان‌های درهم‌تنیده‌ی نویسنده روشن می‌شود که تحولات اقتصادی و امپریالیستی در فلسطین نه تنها شیوه‌ی زندگی مردم، بلکه نقش حیوانات در جامعه را نیز دگرگون کرده است. برای مثال، پرورش سنتی بز توسط کشاورزان خرده‌پا به شکل فزاینده‌ای با صنایع لبنی مبتنی بر فناوری پیشرفته در اسرائیل جابه‌جا می‌شود. علاوه بر این، شترها که زمانی در همه‌جا در منطقه وجود داشتند، با جایگزینی خودروها و کامیون‌ها تقریباً به‌طور کامل از دید ناپدید شده‌اند، درحالی‌که الاغ‌ها بار دیگر به‌عنوان وسیله‌ی حمل‌ونقل در نوار غزه به‌دلیل کمبود مزمن بنزین ناشی از محاصره‌ی اسرائیل مورد استفاده قرار می‌گیرند.

نتیجه‌گیری اصلی جانسون این است که نه تنها جمعیت فلسطین، بلکه قلمرو حیوانات نیز تحت تأثیر اشغالگری اسرائیل، در معرض ستم و تهدید قرار گرفته است. نویسنده به‌ویژه، دو مقایسه انجام می‌دهد. از یک سو، استدلال می‌کند که در پی خشونت جاری در جنگ‌ها و درگیری‌های بی‌شمار، «همه‌ی ما - انسان‌ها و حیوانات - به‌دلیل از دست دادن زیستگاه رنج می‌بریم». درحالی‌که فلسطینیان در دهه‌های اخیر به‌ویژه در نتیجه‌ی اسکان غیرقانونی در کرانه‌ی باختری از معاش و زمین‌های خود محروم بوده‌اند، غزال‌های وحشی، بزهای کوهی و گرگ‌های وحشی نیز به‌دلیل ناپدید شدن زیستگاه خود در آستانه‌ی انقراض قرار گرفته‌اند. از سوی دیگر، او مدعی است که در ترس گسترده از کفتارها در فلسطین، نگاه سربازان اشغالگر اسرائیلی را که از نظر نظامی و فناوری برتر هستند به فلسطینی‌های عمدتاً جوان و مرد مشاهده کرده است. حتی اگر آن‌ها نتوانند آسیب زیادی به آن‌ها وارد کنند، در هر دو مورد یک ترس غیرمنطقی غالب خواهد شد: «شکارچی ممکن است از شکارشده بترسد - و اشغالگر از

اشغال شده». در نتیجه، هر دو اغلب شکار و گاهی اوقات به طرز وحشیانه‌ای کشته می‌شوند.

این دو مقایسه میان ظلم به فلسطینیان و حیوانات، به‌گفته‌ی جانسون، نشان می‌دهد که پایان اشغالگری نه‌تنها به نفع مردم، بلکه به نفع حیوانات فلسطین است. نه‌تنها این امر، بلکه حفظ تنوع زیستی و پایداری زیست‌محیطی نیز برای کل جمعیت، برای فلسطینی‌ها و اسرائیلی‌ها به یک اندازه حیاتی است. او نتیجه می‌گیرد که «زندگی مشترک باید به معنای مبارزه‌ی مشترک هم علیه اشغال اسرائیل و هم برای آینده‌ی سرزمینی باشد که هر دو ملت، همراه با تمام موجودات زنده‌ی آن، در آن ساکن هستند». زیرا «تا زمانی که یک ملت به دیگری ستم می‌کند و تا زمانی که ما در قفس زندگی می‌کنیم» نمی‌توان برای جامعه‌ای مبتنی بر رابطه‌ی عقلانی با طبیعت کار مؤثری انجام داد.

جانسون کاملاً از موانع بر سر راه پیوند مبارزات برای جهانی که در آن انسان‌ها، حیوانات و طبیعت از اشغال رهایی می‌یابند، آگاه است. به عقیده‌ی او، تضاد میان انسان‌ها همه‌ی موارد دیگر را تحت‌الشعاع قرار می‌دهد. سیاست آپارتاید و اشغالگری حاکم بر دولت اسرائیل نه‌تنها همکاری میان کنشگران فلسطینی و اسرائیلی را غیرممکن می‌کند، بلکه به مسائل زیست‌محیطی و مسئله‌ی حیوانات نیز دامن می‌زند. جانسون در کتاب خود از سه حکایت برای نشان دادن تناقضاتی استفاده می‌کند که می‌تواند هنگام ایستادگی در دفاع از حیوانات در این موقعیت‌ها بدون زیر سؤال بردن اشغالگری به وجود بیاید. به‌ویژه اگر سازمان‌های غیردولتی غربی این کار را انجام دهند.

تضاد بین گرایش لیبرالی رفاه حیوانات و اشغال

در سال ۲۰۰۳، در جریان انتفاضه‌ی دوم، حماس مواد منفجره‌ی بسته‌بندی شده روی یک الاغ را در نزدیکی یک ایستگاه اتوبوس در اورشلیم منفجر کرد. برخلاف حمله‌ی مشابهی که در سال ۱۹۳۹ توسط شبه‌نظامیان صهیونیست ایرگون در بازار حیفا انجام شد و طی آن ۲۷ عرب کشته شدند، در این حمله تلفاتی جز الاغ وجود

نداشت. پس از آن، اینگرید نیوکراک، رئیس سازمان بین‌المللی رفاه حیوانات، بنیاد مردمی رعایت اصول اخلاقی در قبال حیوانات (PETA)، نامه‌ای به یاسر عرفات، رئیس وقت دولت فلسطین نوشت. در آن نامه، از او خواسته شد تا هر کاری در توان دارد انجام دهد تا مطمئن شود که حیوانات به درگیری کشیده نمی‌شوند.

انتشار این نامه خشم رسانه‌های اسرائیلی را برانگیخت و PETA را متهم کردند که بیشتر نگران الاغ است تا قربانیان اسرائیلی درگیری. از سوی دیگر، عزیز، برادرزاده‌ی جانسون پس از شنیدن درخواست PETA از خنده منفجر شد. او توضیح می‌دهد که دلیل واکنش او این نیست که عزیز با حیوانات همدلی ندارد. زمانی که عملیات سپر دفاعی در سال ۲۰۰۲ آغاز شد و رام‌الله توسط ارتش اسرائیل مورد یورش قرار گرفت، عزیز تنها شش سال داشت. جانسون می‌پرسد چه کسی می‌تواند او را به خاطر همدل نبودن نسبت به الاغی که منفجر شده بود سرزنش کند، درحالی‌که خود در کودکی مجبور بود شاهد سوءاستفاده از پدرش توسط نیروهای اشغالگر به‌عنوان سپر انسانی باشد؟

آیا جان یک حیوان بیشتر از جان یک فلسطینی ارزش دارد؟ ساکنان غزه در سال ۲۰۱۶ این سؤال را از خود پرسیدند. لازیز، ببر بنگال، توسط سازمان حقوق حیوانات Four Paws به درخواست مالک ظاهراً «بدترین باغ‌وحش جهان» در خان یونس به آفریقای جنوبی آورده شد. او به‌دلیل شرایط سخت ناشی از جنگ دیگر نمی‌توانست به‌اندازه‌ی کافی از او مراقبت کند. درحالی‌که یکی از مقامات وزارت دفاع اسرائیل از توجه دولت اسرائیل به حیوانات خرسند بود، اما بسیاری از ساکنان باریکه‌ی ساحلی آرزو می‌کردند که ای کاش آن‌ها یک ببر بودند. کسانی که در آنجا زندگی می‌کنند اغلب حتی نمی‌توانند برای درمان سرطان آنجا را ترک کنند. به‌گفته‌ی جانسون، «بدترین باغ‌وحش جهان، انسان‌ها و سایر حیوانات را نیز زندانی می‌کند». هر دو از محاصره رنج می‌برند، «با این حال مردم غزه حق دارند تعجب کنند که چرا به جان لازیز نسبت به زندگی آن‌ها ارزش بیشتری داده می‌شود».

همان‌طور که حکایت‌ها نشان می‌دهند، رفاه حیوانات لیبرال به سبک PETA یا Four Paws بیشتر با عدم درک از سوی جمعیت فلسطینی مواجه می‌شود تا گوش

شنوا. دلیل این امر فقدان همدلی با حیوانات نیست، بلکه راهبرد محدود تک‌موضوعی مورد حمایت چنین سازمان‌هایی است. تمرکز بر رفاه حیوانات و نادیده گرفتن کامل همه‌ی مسائل دیگری که در همان زمان مطرح است، افراد درگیر آن مسائل را از موضوع دور می‌کند زیرا رنج و مبارزات آن‌ها به‌درستی شناخته نمی‌شود و توجه از آن‌ها منحرف می‌شود. این رویکرد نادرست به موضوع حیوانات منجر به تناقض در کنش سیاسی می‌شود. کسانی که مبارزه با استثمار حیوانات و علیه اشغالگری اسرائیل را عنصری از یک راهبرد مشترک رهایی‌بخش نمی‌بینند و درگیر آن نیستند، در نهایت به‌عنوان نمایندگان گرایش رفاه حیوانات امپریالیسم غربی عمل خواهند کرد.

این مناقشات در سال ۲۰۱۶ با «تمجید جهانی از سوی گروه‌های حقوق حیوانات برای منوهای غذایی ویژه، چکمه‌های غیرچرمی و لباس‌های غیرپشمی» برای سربازان وگن در نیروهای دفاعی اسرائیل (IDF) به اوج خود رسید. احمد صافی، فعال حقوق حیوانات **لیگ حیوانات فلسطین** و بنیانگذار اولین کافه‌ی وگن در فلسطین، اظهار داشت: «من خودم زمانی که ده ساله بودم توسط یک گروه‌بان ارتش اسرائیل به‌شدت مورد ضرب‌وشتم قرار گرفتم که به‌دلیل جراحات‌های داخلی‌ام خون استفراغ کردم. آیا تجربه‌ی من یا دوستانم، خانواده‌ام، هموطنانم و زنان سرزمینم متفاوت بود اگر چکمه‌ای که به من لگد زد وگن بود یا کلاه روی سر تک‌تیراندازی که جان عمومی را گرفت از پلی‌استر ساخته شده بود نه از پشم؟»

اتفاقاً به نظر می‌رسد که سیاست PETA در ۲۰ سال گذشته تغییر چندانی نکرده باشد. در پایان نوامبر ۲۰۲۳، با تشدید درگیری در غزه، همان اینگرید نیوکرک نامه‌ای به آنتونیو گوترش از طرف سازمان‌اش نوشت. وی در آن از دبیرکل سازمان ملل متحد خواست تا «آن‌ها [حیوانات ساکن غزه] را در برنامه‌های خود برای این منطقه‌ی ناآرام بگنجانند» و «اطمینان حاصل کند که کمک‌ها، از جمله تدارکات دامپزشکی، به نوار غزه می‌رسد». اما در عین حال، این نامه خواستار آتش‌بس نیست، چه رسد به پایان دادن به اشغال و محاصره‌ی اسرائیل که ریشه‌ی همه درگیری‌ها و بدبختی‌های انسانی و غیرانسانی است.

این نوع رفاه حیوانات لیبرالی نه تنها با نادیده گرفتن واقعیت آشکار موجود خطر بیگانگی فلسطینیان با آن را به دنبال دارد، بلکه فعالانه به توجیه ظلم و وحشیانه توسط قدرت اشغالگر کمک می‌کند. نمونه‌ی آن وگن شویی ارتش اسرائیل است. چنین درکی ما را به پرسشی که جانسون در ابتدا مطرح کرد باز می‌گرداند: «وقتی انسان‌ها در رنج هستند، چگونه می‌توان رفاه و حفاظت از حیوانات را پیش برد؟» پاسخی که او به‌طور ضمنی در کتاب خود به‌جای بیان صریح آن ارائه می‌دهد، این است: اگر موضوع حیوانات در پرتو خشونت عمومی تجربه شده ناشی از اشغال مورد توجه قرار گیرد، مردم فلسطین را می‌توان در مورد مسائل حیوانات آگاه کرد. اگر رنج حیوانات در مقابل و در تعارض با رنج فلسطینیان مطرح شود، طبیعی است که فلسطینی‌ها از حقوق حیوانات فاصله بگیرند.

هیچ پاسخی قطعی وجود ندارد

کتاب جانسون از این نظر که اساساً به وضعیت اسفبار حیوانات در فلسطین می‌پردازد تقریباً منحصر به فرد است. نویسنده برای پرداختن به موضوعی که تاکنون عمدتاً مورد غفلت قرار گرفته است، شایسته‌ی تقدیر است. نویسنده به خواننده این ایده را می‌دهد که زندگی و داستان این حیوانات در سرزمین‌های اشغالی چگونه است و با انجام این کار، بینشی نادر از دیدگاه فلسطینیان در مورد این موضوع و اشغال اسرائیل و همچنین تلقی گاه متناقض از مناسبات آن‌ها با یکدیگر ارائه می‌دهد. نویسنده در تفسیر خود توضیح می‌دهد که رهایی حیوانات بدون پایان اشغال امکان‌پذیر نیست. او با این نتیجه‌گیری که نه تنها انسان‌ها، بلکه حیوانات نیز از اشغال رنج می‌برند - البته به روش‌های مختلف - یک نقطه‌ی آغازین اولیه را در مورد چگونگی بررسی موضوع حیوانات در چارچوب اشغال فلسطین توسط اسرائیل تدوین می‌کند. یعنی مبتنی بر تجربه‌ی مشترک انسان و حیوان از تبعید و آزار توسط یک قدرت اشغالگر. اینها بدون شک نقاط قوت اصلی کتاب هستند.

باین حال، نقاط ضعف و کاستی‌های قابل توجهی وجود دارد. ساخت «همراهان در نبرد» خواندن آن را دشوار می‌کند. کتاب جدا از سازمان‌دهی بر اساس گونه‌ها، ساختار ضعیفی دارد. هیچ گاه‌شماری مشخصی وجود ندارد: جانسون از دوران قیمومیت بریتانیا به انتفاضه تا ماقبل تاریخ فلسطین می‌پرد، گاهی اوقات در فضای چند پاراگراف، تجربیات شخصی، افسانه‌ها و یافته‌های پژوهشی را کنار هم می‌چسباند. به دلیل ساختار وصله‌ای آن، به راحتی می‌توان موضوع مشترک بین حکایات را از دست داد. خطوط بحث مکرراً محو یا به‌طور کلی ناپدید می‌شوند. ارائه نیز در سطح توصیفی صرف باقی می‌ماند. در نتیجه، خواننده مجبور است بسیاری از نتایج ضمنی را خودش بگیرد. فقدان تحلیل سیستماتیک و عمیق به صورت نمادین در چهار نقص اساسی بیان می‌شود.

اول، نویسنده برای اینکه بتواند بین خشونت و ستمی که حیوانات و انسان‌ها در نتیجه‌ی اشغال تجربه می‌کنند، مشابهت‌های کلی ایجاد کند، از توضیح در مورد ویژگی‌های مربوط به آن‌ها خودداری می‌کند. حتی اگر جانسون در این استدلال که هر دو تحت تأثیر قرار می‌گیرند محق باشد، از یک سو نمی‌تواند به اندازه‌ی کافی موقعیت فلسطینی‌ها و حیوانات ساکن در فلسطین را در این روابط اجتماعی استثمارگرانه تعیین کند. اما چنین تحقیقی شرط لازم برای تشریح دقیق و کافی شرایط و امکانات لغو آن‌ها خواهد بود. از سوی دیگر، باید در نظر داشت که وجود گونه‌های مختلف حیوانات به اشکال مختلف توسط این اشغال تهدید می‌شود.

در نتیجه و دوم، جانسون فقط به طرح پرسش اصلی کتاب می‌پردازد: «برای شکوفایی زندگی مشترک ما، هم برای انسان‌ها و هم برای سایر حیوانات، به چه شرایطی نیاز داریم؟»، و به جز ضرورت پایان اشغال، این پرسش را تقریباً بی‌پاسخ می‌گذارد. بی‌تردید تحولات اسرائیل در دهه‌های اخیر هدف پایان دادن به اشغالگری و رژیم آپارتاید را بیش از پیش دورتر کرده است. علاوه بر این، جنگ غزه که اکنون بیش از نیم سال به طول انجامیده است [تا زمان نگارش مقاله - م]، بار دیگر عدم توازن نظامی گسترده‌ی قوا بین ستمگر و ستمدیده را نشان می‌دهد. این نشان می‌دهد که دولت اسرائیل و دولت‌های امپریالیستی غربی که آن را مسلح می‌کنند تا کجا حاضرند برای حفظ اشغالگری و ادامه‌ی پروژه‌ی راست‌گرای دولت - ملت صهیونیستی پیش بروند. با

وجود همه‌ی این‌ها، پایان جنگ‌ها و اشغالگری اسرائیل به‌طور خودکار به معنای آزادی حیوانات نیست. مسائل صلح و رفتار برابر در سیستم بین‌المللی دولت‌های بورژوازی و لغو موقعیت حیوانات به‌عنوان مایملک خصوصی و ابزار تولید کیفیت متفاوتی دارد.

سوم، پیشنهادها یا بهتر بگوییم اشارات به اقدام سیاسی برای رهایی حیوانات در کتاب جانسون - که هیچ ایده‌ی صریحاً فرموله شده، دقیق و مشخصی نیستند - از دو جنبه ناکافی است. کتاب از آموزش فرهنگی و آکادمیک در مورد حیوانات در فلسطین و **رفاه‌طلبی** کلاسیک برای حیوانات حمایت می‌کند. حتی اگر این تنها شکل عملی کنشگری برای حیوانات در شرایط اجتماعی معین فلسطین باشد، باین‌حال فراتر رفتن از این چارچوب به هر طریقی حیاتی است. زیرا اگر رفاه‌طلبی برای حیوانات از محدودیت‌های خود فراتر نرود، می‌توان از آن برای مثال برای حمایت ایدئولوژیک در تداوم بهره‌کشی از حیوانات استفاده کرد. از کتاب او مشخص نیست که ارتباط بین مبارزه برای حیوانات و علیه اشغال، که برای غلبه بر روابط متناقض آن‌ها ضروری است، نه‌تنها در سطح اسمی، بلکه در سطح سازمانی و عملی چگونه می‌تواند باشد.

چهارم، جانسون نه بازیگران مختلف را بررسی می‌کند و نه به مبانی سیستم اشغالگری می‌پردازد. به‌عنوان مثال، احزاب و سازمان‌های مختلف سیاسی در مورد حیوانات چه موضعی دارند؟ طبقه‌ی کارگر یا جنبش‌های اجتماعی در اسرائیل چه نقشی می‌توانند در مبارزه برای آزادی ایفا کنند؟ چگونه می‌توان سیاست اشغالگری اسرائیل را مفهوم‌سازی کرد؟ پرسش‌های متعددی از این قبیل که برای درک موقعیت و جهت‌گیری راهبردی مبارزه‌ی طبقاتی برای آزادی حیوانات اساسی است، از کتاب کنار گذاشته شده است. این باعث می‌شود که مطالعه‌ی این کتاب رضایت‌بخش نباشد، زیرا پرسش‌های بیشتری نسبت به پاسخ‌ها باقی می‌ماند.

برای یک راهبرد سوسیالیستی و انترناسیونالیستی آزادی حیوانات

«همراهان در نبرد» در نهایت چیزی بیش از یک رویکرد اولیه و غیرسیستماتیک به مسئله‌ی حیوانات در فلسطین را نشان نمی‌دهد. برای پرداختن به این موضوع

به گونه‌ای مناسب‌تر و روشن‌تر از آنچه جانسون قادر به انجام آن در کتاب خود است، یک تحلیل ماتریالیستی جامع از روابط اجتماعی در فلسطین و نقش حیوانات در آن‌ها لازم است. این نمی‌تواند به اثرات فوری اشغال اسرائیل محدود شود، بلکه باید به صنعت حیوانات، اقتصاد سرمایه‌داری و ترکیب طبقاتی در اسرائیل و فلسطین و همچنین درهم‌تنیدگی‌های ژئوپلیتیکی درگیری نیز پرداخته شود.

چنین تلاشی نه تنها می‌تواند موقعیت‌های از نظر عینی و کیفی متفاوت انسان‌ها و حیوانات را در این زمینه‌ها آشکار و در نتیجه شرایط رهایی هر دو را برجسته کند، همچنین فرصتی برای شناسایی طرف‌های متعارض خاص و اهداف سیاسی انضمامی برای ترکیب مبارزه علیه اشغال و استثمار حیوانات به‌جای پیگیری رفاه‌طلبی پدرا نه برای حیوانات در پی امپریالیسم غربی فراهم می‌کند. به‌عنوان مثال سودجویان از بهره‌کشی از حیوانات چه کسانی هستند و چه دخالتی در این اشغالگری دارند؟ آیا سیستم آپارتاید و ستم مستمر بر جمعیت فلسطین، منبع دائمی نیروی کار استثمار شده را برای صاحبان صنعت دامداری اسرائیل فراهم می‌کند؟ تا چه اندازه تولیدکنندگان کالاهای وگن نه تنها از ارتش اسرائیل، بلکه از نیروهای راست‌گرای پوپولیست و نوفاشیست در اسرائیل و سیاست جنگ و اشغالگری آن‌ها حمایت می‌کنند؟ شناسایی نقاط حمله از این نوع اولین گام به‌سوی آن نوع جنبش سیاسی خواهد بود که جانسون در ذهن دارد.

ادغام، حمایت و مطالبات آزادی حیوانات در مبارزه برای یک فلسطین آزاد، نقاط مشترک بیشتری را برای همبستگی بین‌المللی و همکاری با کنشگران جنبش حقوق حیوانات و آزادی حیوانات فراهم خواهد کرد. همچنین می‌تواند به ایجاد یک پادفرهنگ سیاسی معطوف به توجه به ضعیف‌ترین موجودات زنده کمک کند - که به‌گفته‌ی جانسون، کاملاً مخالف سیاست اشغال باشد. به‌عنوان یک چشم‌انداز زنده، می‌تواند به ایجاد مبنایی برای تلاش برای یک جامعه‌ی واقعاً آزاد کمک کند.

در نهایت، آزادی حیوانات «نه‌تنها» در اشغال به‌طور خاص، بلکه در جامعه‌ی بورژوازی به‌طور کلی غیرممکن است. تا زمانی که تولید تحت کنترل سرمایه‌داران باقی بماند و در جهت حداکثر کردن سود آن‌ها باشد، بهره‌کشی از حیوانات همچنان یک

فعالیت سودآور خواهد بود. در واقع، لغو آن تنها به‌عنوان بخشی از یک جنبش سوسیالیستی برای غلبه بر مناسبات سرمایه‌دارانه قابل دستیابی است. سرمایه‌داری در شکل بین‌المللی خود، همراه با یک سیاست امپریالیستی، تنها از طریق راهبرد انترناسیونالیستی از پایین می‌تواند با موفقیت به چالش کشیده شود. از کرانه‌ی باختری تا غزه، تا درست در قلب امپریالیسم غربی، آزادی انسان‌ها و حیوانات تنها می‌تواند حاصل مبارزه‌ای مشترک علیه طبقات حاکم باشد.

پیوند با متن انگلیسی مقاله:

<https://mutb.org/publ.../animal-liberation-under-occupation/>

پیوند با متن آلمانی مقاله:

[Tierbefreiung unter Besatzung? Zu den Grenzen von Penny Johnsons Buch über Tiere in Palästina](#)